

CHƯƠNG 11

Lãnh Như Băng than:

—Ôi! Phụ nhân chi kiến...

Đột nhiên nhớ đến Vương Tích Hương cũng là nữ nhân, vội vàng im bật.

Vương Tích Hương thốt:

—Không nên trách Vương Thông Huệ, nếu như là muội, muội cũng sẽ phóng thích Công Tôn Ngọc Sương. Nếu không trút nỗi oán khí vì sự thất bại trong tình trường của nàng vào việc tranh giành danh lợi, thì bảo nàng sau này phải sống ra làm sao?

Lãnh Như Băng thở dài, thốt:

—Nhân tâm của con người đều tự tư tự lợi, cõi giang hồ sẽ càng thêm hỗn loạn, cô nương thật sự không nên chết sớm.

Vương Tích Hương điểm nụ cười nhẹ, thốt:

—Muội chết đi bây giờ, trong lòng huynh, muội vẫn là một nữ nhân tốt, nếu muội còn sống lâu, có thể sẽ biến đổi cùng Vương Thông Huệ, Công Tôn Ngọc Sương trở nên cá mè một lứa.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Nàng thay đổi ư! Trong võ lâm đây rầy cơ trá, không có đến một người hoàn mỹ, cho dù đích thực có một người tốt, đều không thể tìm gặp giữa chốn võ lâm hỗn tạp này, tuy nhiên kẻ bại hoại thì có quá nhiều, nếu như nàng biến thành bại hoại, cũng chẳng có gì phải khẩn cấp! Một ao có biết bao nhiêu nước, thêm một giọt nhỏ xuống, lại có quan hệ gì?”

Tai bỗng nghe thanh âm dịu dàng của Vương Tích Hương cất lên:

—Lãnh huynh, muội không biết huynh rời mật thất khi nào, nhưng muội thức dậy rất lâu. Ngày xưa, muội rất thích sự cô đơn, trong cõi cô đơn u tịch đó, muội có thể quên đi việc mình sắp chết, nhưng hiện tại... hiện tại đã không xong rồi.

Trên gương mặt kiều diễm của nàng, đã chảy xuống hai dòng lệ, tiếp:

—Hiện tại muội rất sợ cô đơn, muội rất sợ chết.

Lãnh Như Băng thốt:

—«Cửu Ma Huyền Công» đó, chẳng phải có thể giúp cô nương trị dứt tuyệt chứng sao?

Vương Tích Hương thốt:

—Ôi! Nếu như muội luyện Ma công đó, sẽ hủy đi hình ảnh tốt đẹp trong tim huynh, muội sẽ thay đổi, sẽ biến thành một người hết sức bại hoại, một nữ nhân hết sức xấu xa.

Lãnh Như Băng nói:

—Nếu phải biến đổi thì đành biến đổi thôi!

Vương Tích Hương rùng mình một cái, hỏi:

—Lúc đó, huynh có còn muốn kết hôn với muội không?

Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đoạn đáp:

—Vẫn còn.

Vương Tích Hương vươn tay tới chụp lấy tay phải của Lãnh Như Băng ghì chặt, buồn bã nói:

—Muội không muốn luyện «Cửu Ma Huyền Công Lục» đó, nhưng muội cũng không muốn chết. Ôi! Sinh và tử đích thực là hai cực đoạn đối nhau, Lãnh huynh ơi! Ở giữa chẳng có một con đường nào khác để lựa chọn.

Lãnh Như Băng mạnh dạn cười nói:

—Muội cứ yên tâm luyện Ma công đi! Lãnh Như Băng ta đã hứa, tuyệt đối không bao giờ thay đổi.

Vương Tích Hương gật gật đầu, thốt:

—Muội tin tưởng huynh, nếu như lúc đó muội trở nên hết sức bại hoại, huynh đã thấy được cái tốt hiện tại của muội, biết đó không phải là bản tánh của muội!

Nàng dường như đã có một quyết định, trên mặt thoáng hiện vẻ kiên quyết, nói tiếp:

—Muội có lời trọng thệ của huynh, hy vọng có thể giúp muội khắc phục được ma tính của «Cửu Ma Huyền Công Lục».

Lãnh Như Băng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ngọc của nàng, mỉm cười thốt:

—Muội vốn tài trí, có thể sau khi đi sâu vào sẽ tìm ra được một lối thoát.

Vương Tích Hương nở một nụ cười mê người, yêu kiều thốt:

—Ôm muội đi.

Lãnh Như Băng ngập ngừng, chẳng dám đưa tay ra.

Vương Tích Hương lại nói:

—Huynh đã hứa rồi, muội đã là thê tử của huynh, thì cần gì phải ngại chuyện nam nữ lễ tiết nữa?

Lãnh Như Băng thốt:

—Đúng vậy.

Đoạn giờ tay ra ôm lấy thân hình mềm mại của Vương Tích Hương.

Tố Mai và Hoàng Cúc, đưa mắt nhìn nhau khẽ mỉm cười, đồng thời lặng lẽ lui gót.

Thời gian vui vẻ, lúc nào cũng ngắn ngủi. Vương Tích Hương nhắm chặt hai mắt nằm im trong lòng Lãnh Như Băng, không biết qua bao lâu. Nàng mở mắt, nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, thở dài:

—Lãnh huynh, huynh nên đi rồi.

Lãnh Như Băng đứng dậy ngừng lại trước mặt Vương Tích Hương, mỉm cười hỏi:

—Khi nào ta mới có thể gặp lại muội?

Vương Tích Hương đáp:

—Không cần thiết phải tìm kiếm muội, nếu như muội luyện thành Ma công, lấy một năm làm hạn định, muội tự nhiên sẽ đi tìm gặp huynh, nếu như muội khó lòng tiến nhập ma cảnh, tối đa ba ngày sẽ vĩnh biệt nhân thế, lúc đó huynh có muốn gặp muội cũng khó mà gặp.

Lãnh Như Băng thốt:

—Được! Ta sẽ chờ muội, bất quá, ta hành tung vô định, muội biết tìm ta ở đâu?

Vương Tích Hương nói:

—Nếu như muội có thể thoát được kiếp số, tự nhiên sẽ có cách tìm huynh.

Lãnh Như Băng nắm lấy hai bàn tay của Vương Tích Hương, cất giọng quan hoài nói:

—Muội hãy bảo trọng thân mình thật tốt, thật tốt.

Vương Tích Hương nở một nụ cười tuyệt đẹp, nói:

—Nếu như muội có thể vượt qua tử vong, trọn cuộc đời sau này đều sống vì huynh.

Lãnh Như Băng đột nhiên nhớ tới cái hẹn với Hạ Hầu Cương, lập tức thốt:

—Trung Thu năm tới ta có cái hẹn với một vị bằng hữu tại Hoàng Hạc Lâu, nếu muội luyện công đã thành, hãy đến đó gặp.

Vương Tích Hương nói:

—Hy vọng muội có thể mau chóng tới kỳ hẹn...

Nàng thở dài một tiếng, tiếp:

—Vạn nhất muội không thể thoát khỏi cái chết, lúc đó cũng sẽ tìm cách thông báo hung tin cho huynh.

Lãnh Như Băng âm đạm thốt:

—Chỉ mong trăng tròn người tròn đôi!

Vương Tích Hương nước mắt lưng tròng, mỉm cười thốt:

—Thâm tình như biển của Lãnh huynh, có thể giúp muội vượt qua tử vong.

Nàng khẽ chớp đôi mắt to để hai hàng lệ rơi xuống, nói tiếp:

—Lãnh huynh hãy bảo trọng, vạn sự phải nhẫn nại, chờ đợi muội.

Lãnh Như Băng thốt:

—Tốt lắm! Lời vàng ngọc của cô nương, tại hạ xin ghi nhớ.

Vương Tích Hương cao giọng gọi:

—Tố Mai ở đâu?

Tố Mai lập tức ứng thanh hỏi:

—Cô nương có gì phân phó?

Vương Tích Hương đáp:

—Muội hãy tiễn Lãnh công tử một đoạn, sau đó phát động cơ quan phong bế Mai Hoa Cư.

Tố Mai «dạ» một tiếng, cất bước đi trước dẫn đường, tiễn Lãnh Như Băng thẳng ra bờ hồ, sau đó mới thấp giọng nói:

—Lãnh công tử khơi dậy ý chí sinh tồn của cô nương, cũng như đã cứu tính mạng của muội và Hoàng Cúc, tiểu tỳ cảm kích bất tận.

Lãnh Như Băng thốt:

—Cô nương đã nặng lời, sau này nhờ cô nương chiếu cố đến Vương cô nương.

Tổ Mai «ạ» một tiếng, quay thuyền nhỏ trở về.

Lãnh Như Băng rời khỏi Mai Hoa Cư, tuy bước vội vàng, nhưng dường như vừa giải quyết xong một đại sự không gì so sánh được, tâm trạng cực kỳ vui vẻ, bước đi thong dong, đột nhiên phát giác một mùi thơm bay đến mũi, chợt nhớ ra cả ngày chưa có gì vào bụng. Chàng quay đầu nhìn quanh, chỉ thấy một chiêu bài đề ba chữ «Bích Vân Thiên» cực lớn đang bay trong gió. Lãnh Như Băng lập tức bước vào điểm, đi thẳng lên lầu hai.

Tửu điểm này nằm sát bên cạnh hai thị trấn nhỏ của Thái Hồ, thị trấn tuy không lớn, nhưng cực kỳ nhiệt náo. Tiểu lâu «Bích Vân Thiên» này đích thực hết sức thanh nhã tinh khiết, tường trắng, khăn trải bàn trắng, phối hợp với rèm cửa màu lam, ghế màu lam, trông thập phần thanh nhã thoát tục.

Bỗng thấy rèm cửa vén mở, từ từ bước ra một đồng tử toàn thân vận bạch y, lễ phép hỏi:

—Khách quan muốn dùng chi?

Đồng tử này mi thanh mục tú, cử chỉ văn nhã, trông chẳng giống bộ dạng của một tiểu nhị.

Lãnh Như Băng đáp:

—Một bình rượu cùng bốn đĩa rau cải.

Chàng thầm nghĩ: “Nhân vật này thần thái chẳng chút gì giống bộ dạng của điểm tiểu nhị.”

Không thể nhịn được buột miệng hỏi:

—Tiểu huynh đệ, mời cùng tại hạ đối ẩm được chăng?

Đồng tử đáp:

—Tiểu nhân không dám.

Lãnh Như Băng thốt:

—Tứ hải giai huynh đệ, xa tận chân trời cũng như hàng xóm, nếu như tửu điểm không bận rộn, thì uống vài chung rượu có gấp gáp gì?

Đồng tử nói:

—Tiểu nhân chẳng thể uống rượu, thịnh tình của khách quan, tiểu nhân xin tâm lĩnh.

Đoạn chấp tay thi lễ, lui bước ra ngoài.

Lãnh Như Băng thấp giọng kêu lên:

—Tiểu huynh đệ khoan đi!

Lời chưa dứt đã chuyển thân chắn lối.

Trên mặt đồng tử thoáng hiện nét kinh hoàng, hỏi:

—Khách quan có điều chi phân phó?

Lãnh Như Băng thốt:

—Bộ dạng của tiểu huynh đệ trông chẳng giống khách điểm tiểu nhị.

Đồng tử lập tức nói:

—Khách quan, điểm tiểu nhị phải bẩm sinh mới được sao?

Dứt lời chuyển thân sang một bên, nhắm hướng bên ngoài xông ra.

Lãnh Như Băng nguyên phát giác ra đồng tử này chẳng giống bộ dạng điểm gia tiểu nhị, cử chỉ văn nhã nhu hòa, có khí chất của một thư hương môn hạ, trong nhất thời có lòng mến tiếc, nhưng hấn có cử động thất thố, bất giác làm chàng khởi dậy lòng hoài nghi, thân thủ khẽ động, vươn tay nắm chặt uyển mạch nơi tay phải của đồng tử, lạnh lùng hỏi:

—Người chạy đi đâu?

Đồng tử bị Lãnh Như Băng nắm lấy uyển mạch, cảm thấy bồn chồn, nhưng không có cách gì thoát ra được, tự nhiên để rơi hai dòng nước mắt xuống.

Lãnh Như Băng trong lòng càng nghi ngờ, sợ hấn kêu lên, vội vàng vươn chỉ điểm vào Á huyết của hấn.

Trong vòng thời gian gần đây, chàng liên tiếp gặp nhiều cơ trá trên giang hồ, đã khiến lòng cảnh giác tăng thêm nhiều, hơn nữa thêm vào chuyện tại nơi hoang dã bị trúng độc của Tạo Hóa Lão Nhân, khó mà quên được. Vì thế, vừa trông thấy đồng tử có cử chỉ thất thường, chàng lập tức sinh lòng hoài nghi. Chàng vén rèm nhìn ra bên ngoài, chẳng thấy một ai, lập tức bế đồng tử vào bên trong đặt lên ghế, thấp giọng nói:

—Tiểu huynh đệ, ta không có lòng muốn hại đệ, không cần phải sợ, nếu như đệ có gì khó khăn, cứ nói cho ta biết.

Á huyết của đồng tử đã bị điểm, cho dù có lời cũng không thể nói, chỉ thấy nước mắt rơi xuống như mưa, thấm ướt cả mặt.

Lãnh Như Băng cau mày tiếp:

—Ta bây giờ giải huyết cho đệ, nếu như đệ sanh lòng muốn đào tẩu là tự chuốc lấy khổ.

Đoạn vươn tay giải huyết cho đồng tử.

Huyết đạo vừa được giải tỏa, hấn lập tức bật mình dậy phóng ra ngoài.

Tay phải Lãnh Như Băng vung lên một cái, nhanh như chớp chộp lấy cổ tay phải của hấn. Chàng đưa mắt nhìn ra, đã thấy một Thanh y thiếu nữ xuất hiện ngay cửa. Sắc mặt nàng nghiêm túc, giữa chân mày đã thoáng hiện nét phẫn nộ. Lãnh Như Băng nhất thời ngẩn người, vội vàng vươn tay điểm vào huyết đạo của đồng tử.

Chỉ nghe Thanh y thiếu nữ ôn nhu thốt:

—Khách quan, xin hãy buông tay, hấn niên kỷ còn nhỏ, nếu có gì đắc tội với khách quan, cũng xin rộng lòng tha thứ.

Trên mặt nàng đã hiện đầy vẻ phẫn nộ, tuy nhiên thanh âm vẫn giữ được nét nhu hòa.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Hấn là gì của cô nương?

Thanh y thiếu nữ đáp:

—Là đệ đệ của tiểu nữ.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương cứ yên tâm, cho dù vị tiểu huynh đệ này có gì không đúng với tại hạ, tại hạ cũng không phương hại hấn.

Thanh y thiếu nữ đột nhiên cất bước đi tới, thần sắc cực kỳ nghiêm túc.

Lãnh Như Băng âm thầm vận công giới bị, ngoài miệng từ từ hỏi:

—Tửu điểm này là do cô nương mở ra ư?

Thanh y thiếu nữ này đích thực cực kỳ mỹ lệ, chỉ nhưng ở giữa chân mày ẩn hiện một luồng khí lạnh kinh người. Chỉ thấy nàng mỉm cười, đáp:

—Các hạ hãy thả đệ đệ của ta ra, chúng ta nói chuyện sau.

Lãnh Như Băng cười nhạt thốt:

—Nói xong rồi thả lệnh đệ cũng chưa muộn.

Thanh y thiếu nữ khẽ nhú mày, thốt:

—Được lắm! Các hạ có gì muốn hỏi cứ hỏi đi!

Lãnh Như Băng trong lòng có biết bao nhiêu nghi vấn, trong nhất thời chẳng biết bắt đầu từ đâu, trầm tư thật lâu vẫn chưa thốt ra được lời nào.

Chỉ nghe thanh âm lạnh lùng của Thanh y thiếu nữ cất lên:

—Khách quan xin hỏi đi.

Lãnh Như Băng khẽ ho một tiếng, hỏi:

—Trong tửu điểm này, chỉ có tỷ đệ hai người thôi sao?

Thanh y thiếu nữ lạnh lùng đáp:

—Còn có một gia huynh.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Lệnh huynh hiện đang ở đâu?

Thanh y thiếu nữ đáp:

—Đánh cá.

Lãnh Như Băng hết lời, nghĩ một chút, đoạn thốt:

—Quý điểm bố trí trang nhã, chắc là do tay của cô nương?

Thanh y thiếu nữ hỏi:

—Khách quan chỉ hỏi những chuyện vô can này thôi sao?

Lãnh Như Băng chỉ thấy một luồng nhiệt khí xông thẳng lên mặt, nghĩ thầm: “Thật xấu hổ, ta cùng với một đại cô nương đàm thoại, đích thực có phần thất thố.”

Lập tức đưa tay giải huyết cho đồng tử, nói:

—Cô nương mắng thật đúng.

Đồng tử khởi thân đứng dậy, nhìn thanh y thiếu nữ một cái, nhanh chóng phóng ra ngoài.

Lãnh Như Băng vươn trảo chụp lại, lập tức bị Thanh y thiếu nữ hoành thân ngọc cản đường.

Đồng tử kia cực kỳ nhanh nhẹn, thân hình như một vệt khói thoáng chốc chạy mất.

Lãnh Như Băng từ từ thu hồi hữu thủ, thốt:

—Cô nương hà tất phải cản tại hạ, tại hạ không hề có ý phương hại hấn.

Thanh y thiếu nữ nói:

—Đệ đệ của ta niên kỷ còn nhỏ, các hạ hãy để hấn đi! Có ta ở đây là đủ.

Lãnh Như Băng cảm thấy nghi hoặc khó giải thích, trong lòng thầm nghĩ: “Quả nhiên có người nào đó đứng sau lưng tất cả chuyện này.”

Trong lòng tuy đầy nghi vấn, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản, khẽ điểm nụ cười nhạt, thốt:

—Cô nương trong ngày nay chắc có...

Chàng chỉ sợ hỏi nhiều sẽ lộ ra mưu kế của mình, nên cố tình kéo hai chữ «chắc có» thật dài.

Thanh y thiếu nữ gục gặc đầu, tiếp:

—Ta có dùng dược vật lưu lại hai người, ôi, chẳng biết có phải là người mà các hạ muốn tìm không?

Lãnh Như Băng chỉ có cảm giác trái tim đập hỗn loạn, thầm nghĩ: “Giang hồ đích thực hiểm ác, ai có thể ngờ một tòa tiểu điếm thanh nhã, thiếu nữ yếu đuối tiểu đệ ngây thơ, lại là cạm bẫy do nhân vật giang hồ an bài.”

Bỗng nghe thanh âm của Thanh y thiếu nữ vang lên:

—Các hạ có muốn nhìn một cái không?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tự nhiên là tại hạ muốn xem rồi.

Thanh y thiếu nữ đột nhiên chuyển thân bước ra ngoài, trực hướng hậu viện đi tới.

Lãnh Như Băng theo sát sau lưng thanh y thiếu nữ, bước lên một tòa tiểu lâu, thấy nàng vén vạt áo lấy ra một chiếc chìa khóa, tra vào mở tung hai cánh cửa sắt. Lãnh Như Băng từ từ bước lên lầu, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy trên này chất đầy tạp vật.

Thanh y thiếu nữ di chuyển tạp vật qua một bên để lộ hai nam nhân bị cột dính vào nhau. Bên trái là một người râu dê, ốm tong, đích thị là Sáu Hầu Vương Hứa Sĩ Công, bên phải là một người vận áo lót màu lam, diện mục anh tuấn, đích thị là Hoàng Sơn Thế Gia Vương Phi Dương.

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy như có ai vừa nện mấy quyền thật nặng vào lồng ngực, ngơ ngẩn nhìn hai người, không thể thốt một lời.

Bồng nghe Thanh y thiếu nữ hỏi:

—Thế nào? Hai người này có phải là nhân vật trong võ lâm không?

May mắn làm sao trên mặt Lãnh Như Băng mang đầy màu sắc, che giấu đi thần thái kinh ngạc, khiến người vô phương nhìn thấy những chấn động trong lòng chàng, chàng khẽ đưa tay lên mặt gạt đi giọt mồ hôi lạnh, thốt:

—Hai người này rất khá, cô nương đã lập được một đại công rồi.

Chỉ nghe Thanh y thiếu nữ cất giọng thê lương nói:

—Chỉ mong chủ nhân truyền lệnh xuống, ban cho thiếp thân giải dược, giải tỏa đi nỗi khổ ba ngày một lần.

Lãnh Như Băng thốt:

—Khi ta diện kiến chủ nhân cô nương, nhất định sẽ vì cô nương mà cầu tình.

Thanh y thiếu nữ đột nhiên quỳ xuống, hoan hỉ thốt:

—Thiếp thân xin cảm tạ đại ân trước.

Lãnh Như Băng thốt:

—Không cần khách khí, hai người này đã bị cô nương nhốt mấy ngày rồi?

Thanh y thiếu nữ đáp:

—Đại khái ước chừng ba, bốn ngày.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Hai người này tuy nội công thâm hậu, nhưng trúng mê dược đã lâu, không biết có ảnh hưởng đến thể năng hay không.”

Lập tức nói:

—Đã có người ở đây, không cần phải sợ nữa, mau đem giải dược tới.

Trên mặt thanh y thiếu nữ thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, hỏi:

—Giải dược! Họ đâu có để lại đây!

Lãnh Như Băng khẽ run lên một cái, nói:

—Ô! Thì ra họ không có để lại giải dược, vậy là họ không tín nhiệm cô nương rồi.

Thanh y thiếu nữ nói:

—Không sai, chúng ta đích thực là người bán rượu, cùng với nhân vật võ lâm các người, kể như là không cùng ngọn ngành gốc rễ, bị các người cưỡng bức làm đủ trò bại hoại, dùng dược vật hại người, đương nhiên trong lòng không phục.

Lãnh Như Băng mỉm cười thốt:

—Những lời này nói với tại hạ không sao, nhưng nói với người khác, thì có thể mang đến họa sát thân cho cô nương.

Thanh y thiếu nữ tức giận thốt:

—Một mình ta, chết cũng không sao, nhưng còn trưởng huynh, ấu đệ, các người cũng không tha, thủ đoạn thật là tàn ác!

Lãnh Như Băng khẽ thở dài, nói:

—Tại hạ phải mang hai người này đi.

Thanh y thiếu nữ nói:

—Ta tuy trong lòng không phục, nhưng bị các người cưỡng ép, đã làm ra chuyện hại người, hai người này đối với ta không thù không oán, ta lại đi hạ mê dược vào rượu và thức ăn của họ, cả cuộc đời này cũng khó mà an tâm.

Lãnh Như Băng thốt:

—Sự việc đã như thế, cho dù cô nương có hối hận cũng vô dụng, hai người này tại hạ sẽ mang đi.

Thanh y thiếu nữ thốt:

—Tốt lắm! Bọn họ trúng thuốc mê đã vài ngày đêm chưa tỉnh, lưu họ lại đây thêm, chỉ sợ tính mạng không còn.

Lãnh Như Băng cởi dây trói cho hai người, vác họ lên vai, cất bước xuống lầu. Chàng đi đến cửa tửu điểm, đột nhiên tâm tư chấn động, thầm nghĩ: “Nếu như ta rời khỏi nơi này, kẻ chủ mưu đến, chỉ sợ tỷ đệ hai người kia khó lòng toàn mạng, chi bằng nói cho họ nghe sự thật, muốn cho họ chạy trốn càng sớm càng tốt!”

Tâm niệm chuyển động, vội vàng chạy trở về, cất tiếng gọi:

—Cô nương...

Thanh y thiếu nữ vừa khóa cánh cổng gỗ của tửu điểm, trông thấy Lãnh Như Băng quay người trở lại, thần sắc đại biến, kêu lên:

—Vì sao các hạ quay lại?

Lãnh Như Băng trông thấy mục quang nàng đầy vẻ khùng bố, không khỏi buông tiếng thở dài buồn bã, thốt:

—Cô nương bất tất phải đa nghi, tại hạ có mấy lời thật lòng muốn nói.

Thanh y thiếu nữ ngạc nhiên hỏi:

—Chuyện gì?

Lãnh Như Băng thốt:

—Tại hạ tuyệt không phải là võ lâm đạo phỉ như cô nương tưởng.

Thanh y thiếu nữ hỏi:

—Cái gì? Các hạ với đám người kia không cùng một bọn sao?

Lãnh Như Băng đáp:

—Không phải, nhưng hai người mê man không tỉnh này thật ra là bằng hữu của tại hạ.

Thanh y thiếu nữ nói:

—Nếu là bằng hữu của các hạ, thì các hạ cứ mang đi.

Lãnh Như Băng thốt:

—Tại hạ lo lắng cho sự an nguy của tử đệ cô nương, nếu như bọn họ trở lại tìm cô nương hỏi người, cô nương không phải đã bị tại hạ làm hại sao?

Thanh y thiếu nữ nói:

—Bọn họ không hề biết ta đã bắt được hai người, ta không nói cho họ biết là xong.

Lãnh Như Băng nói:

—Ồi! Cô nương không phải là người trong giang hồ, sao biết được giang hồ cơ trá, bọn họ tuy không biết được là cô nương có bắt giữ hai người, nhưng đã cấp cho cô nương mê hồn dược vật, đã biết rõ số liệu, nếu như bọn họ thấy dược vật mất đi một ít, lại không thấy cô nương bắt giữ ai, sao có thể tránh khỏi sanh lòng nghi ngờ?

Thanh y thiếu nữ thở dài than:

—Không sai, bọn họ giao dược vật cho ta, đều là dược hoàn màu hồng, hạn định mỗi người một viên, không thể dùng hơn...

Nói đến đây, mục quang chuyển lên người Vương Phi Dương cùng Hứa Sĩ Công, nói tiếp:

—Ta chiếu theo lời phân phó của họ, cho mỗi người một hoàn, quả nhiên hai người hôn mê chưa tỉnh.

Lãnh Như Băng nói:

—Theo kế sách hiện tại, cô nương chỉ có hai con đường để chọn lựa.

Thanh y thiếu nữ dường như đã bị Lãnh Như Băng thuyết phục, buồn bã thở dài nói:

—Hai con đường thế nào, mong tiên sinh chỉ thị.

Lãnh Như Băng thốt:

—Con đường thứ nhất, cô nương lập tức đưa ấu đệ đào tẩu, tại hạ nguyện tận sức giải nạn tương trợ, sông núi mệnh mang, thiên hạ rộng lớn, nơi nào lại không có chỗ để yên thân lập mệnh?

Thanh y thiếu nữ lắc đầu nói:

—Không thể được, ta và gia huynh, đều bị họ cưỡng bức phải uống độc dược, nếu như không có giải dược, mười ngày sau, tất bị độc phát mà chết, con đường này khó có thể đi được, các hạ nói ra con đường thứ hai đi!

Lãnh Như Băng thốt:

—Con đường thứ hai này, cần cô nương hợp tác mới có thể thi hành.

Thanh y thiếu nữ thốt:

—Chỉ cần cứu được gia huynh, ấu đệ thoát khỏi kiếp số, cho dù tiểu nữ phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, chết cũng không từ.

Lãnh Như Băng nói:

—Tốt lắm! Cô nương có biết khi nào bọn họ sẽ trở lại không?

Thanh y thiếu nữ đáp:

—Theo ký ức của tiểu nữ, tựa hồ hôm nay bọn họ sẽ đến.

Lãnh Như Băng đáp:

—Điều đó rất tốt. Bất quá cô nương cần phải trói tại hạ lại, bỏ phía trên lầu, sau khi họ đến, cô nương dẫn họ lên lầu, còn bản thân mình phải lập tức rời khỏi, không được chần chừ.

Thanh y thiếu nữ kêu lên:

—Làm thế nào được, nếu như tay chân các hạ đều bị trói lại, chẳng phải là...

Lãnh Như Băng ngắt lời:

—Bất tất phải lo lắng, mấy sợi dây đó không thể làm khó tại hạ, chỉ cần bọn họ bước lên lầu, tại hạ sẽ có biện pháp đối phó họ.

Lãnh Như Băng vác hai người Vương Phi Dương, Hứa Sĩ Công lên lầu, quấn mấy sợi dây lại, đưa hai tay ra, mỉm cười nói:

—Cô nương hãy trói chặt hai tay tại hạ lại đi!

Thanh y thiếu nữ nhẹ nhàng quấn sợi dây trói hai tay Lãnh Như Băng lại, sau đó rời khỏi tiểu lầu.

Lãnh Như Băng chờ thanh y thiếu nữ đi khuất, lập tức khởi thân bật dậy, tính toán phương vị góc độ, quyết định phương thức xuất thủ, sau đó mới ngồi xuống, vận khí điều tức.

Đại khái ước chừng qua nửa thì thời, đột nhiên nghe có tiếng bước chân hỗn tạp bước lên cầu thang, lại nghe giọng thanh y thiếu nữ cất lên:

—Tổng cộng là ba người, tất cả đều trên lầu, các người chỉ có hai người, làm sao mang đi được?

Lãnh Như Băng thầm khen: “Nha đầu này thông minh thật, có bao nhiêu người đến cũng âm thầm báo cho ta biết trước.”

Lập tức nghiêng người nằm xuống, vận khí bế đi hô hấp. Chỉ nghe một âm thanh thô lỗ vang lên đáp:

—Chuyện này không cần ngươi phải lo.

Bỗng nghe một tiếng động thật lớn, bụi trên trần nhà đổ xuống, hiển nhiên cánh cửa gỗ đã bị đánh bật ra. Có tiếng thanh y thiếu nữ nói:

—Ngươi phá hoại cánh cửa của ta, nếu sau này bắt được nhân vật võ lâm nữa, thì biết giam cầm ở đâu?

Lãnh Như Băng đã chọn trước một phương vị, góc độ tốt, khẽ hé mắt nhìn, chỉ thấy hai hắc y đại hán, sánh vai đi vào.

Lại nghe thanh y thiếu nữ nói:

—Thấy chưa? Ba người đầy đủ không thiếu.

Lời vừa dứt, nhanh nhẹn cất bước xuống lầu.

Chỉ thấy hắc y đại hán bên trái giơ tay chỉ Hứa Sĩ Công, thốt:

—Người này ta biết.

Đại hán bên phải tiếp:

—Tên là Hứa Sĩ Công, ta cũng biết.

Đại hán bên trái cúi xuống lôi Vương Phi Dương qua, hỏi:

—Còn người này, người nhận ra không?

Đại hán bên phải đáp:

—Người này là Hoàng Sơn Thế Gia tam đại đông chủ Vương Phi Dương.

Đại hán bên trái cười nói:

—Hai người này đều là nhân vật lừng danh giang hồ, nếu như chúng ta bắt về, nhất định sẽ được trọng thưởng.

Đại hán bên phải thở dài, thốt:

—Vàng bạc, châu báu, đồ cổ, ta đều không màng, chỉ mong cùng người đẹp Tiểu Thúy, hưởng qua một đêm hoan lạc, để sống không uổng kiếp này.

Đại hán bên trái cười sảng sặc:

—Ta xem ngươi là một gã điên, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, Tiểu Thúy cô nương đẹp tựa thiên tiên, há có thể để ý đến hạng hèn kém như ngươi sao?

Đại hán bên phải đáp:

—Chủ nhân đã nói trước, ai mà có thể lập đại công cho Mai Hoa Môn, có thể yêu cầu bất cứ điều gì, cho dù Tiểu Thúy không thích ta, nhưng nếu chủ nhân có lệnh, cũng vô phương kháng cự.

Lãnh Như Băng trầm nghĩ: “Quả nhiên là Mai Hoa Môn hạ, nữ tử Công Tôn Ngọc Sương này vì mục đích bất chấp thủ đoạn, đích thực là bất cứ chuyện gì cũng muốn làm cho được mới thôi.”

Đại hán bên trái giơ tay chỉ Lãnh Như Băng, hỏi:

—Chẳng biết tiểu tử này là nhân vật nào? Nếu là nhân vật vô danh thì thủ tiêu quách để tránh phiền phức.

Lãnh Như Băng cảm giác có một bàn tay nắm lấy tay trái của mình, hiển nhiên muốn lật chàng qua, trong lòng nghĩ cơ hội đã đến, lập tức ngưng thần lắng nghe, tính toán chính xác phương vị của hai người, đột nhiên nhảy lên một cái, hai tay, hai chân đồng loạt vung lên tấn công về phía hai người.

Hai gã đại hán nằm mộng cũng không tưởng ra được một nữ nhân yếu đuối lại dám hí lộng hai gã, gạt hai gã lên đây, chưa kịp phản ứng, huyết đạo đã bị điểm. Chỉ nghe «huych» một tiếng, hai gã ngã sóng soài trên mặt đất.

Lãnh Như Băng huy động hữu thủ, điểm một lượt bốn huyết đạo trên người hai gã, cười nói:

—Hai vị bàn tính hay lắm.

Chỉ nghe một tràng âm thanh bước chân vang lên, thanh y thiếu nữ đột nhiên chạy lên lầu, nhìn Lãnh Như Băng một cái, hoan hỉ thốt:

—Các hạ đã thu thập được cả hai người rồi ư?

Lãnh Như Băng đáp:

—Đều nhờ cô nương tương trợ.

Thanh y thiếu nữ than:

—Hiện tại tuy hai người này đã bị chế trụ, nhưng sau này người khác sẽ đến.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ ở lại là cốt ý muốn giải nguy cho cô nương.

Đoạn vung tay vỗ hai chưởng vào hậu tâm của hai gã đại hán, lạnh lùng thốt:

—Thời khắc này, nếu tại hạ muốn giết hai vị, thật dễ như trở bàn tay, bất quá chỉ muốn biết hai vị có phải là anh hùng hảo hán không sợ chết không?

Hai gã hắc y đại hán, tuy huyết đạo bị điểm, không có năng lực phản kháng, nhưng tai nghe lời tán tụng của Lãnh Như Băng, trong lòng cũng phát sinh một cảm giác cao hứng, bất giác không khỏi mỉm cười.

Lãnh Như Băng cười một tiếng lạnh lùng, nói tiếp:

—Vì thế tại hạ trước tiên muốn đem một vị ra cho nếm thử mùi vị «Phân Thân Thác Cốt», không biết vị nào có đủ dũng khí?

Nụ cười trên gương mặt hai đại hán đột nhiên biến mất, đưa mắt ngơ ngác nhìn Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng trông thấy thần thái của hai người, tự nhiên trong lòng phát sinh úy kỵ, không chờ lâu nữa, tùy tiện chộp đại một gã phía trước, thốt:

—Các hạ thử trước xem sao?

Hữu thủ chàng vung lên, lập tức có tiếng xương gãy vang lên, cánh tay trái của đại hán đó đã bị bẻ gãy lìa.

Hắn rên một tiếng, thốt:

—Vị nhân huynh này, võ công cao cường hơn ta rất nhiều.

Lãnh Như Băng cất tiếng cười lạnh lùng, thốt:

—Tới phiên vị kia thử.

Chàng chụp lấy đại hán bên phải, âm thầm vận công lực bẻ gãy tay phải của hắn. Thủ pháp «Phân Thân Thác Cốt» này, đích thực tàn khốc dị thường, hai gã đại hán bị điểm vô số huyết đạo trên người, vô phương kháng cự, chỉ còn biết rên rĩ không ngừng.

Lãnh Như Băng điểm nụ cười lạnh, nói:

—Nếu như hai vị tự biết khó thể chịu nổi nỗi khổ phân thân thác cốt, hãy mau giao giải dược ra.

Hai gã đại hán nhất tề kêu lên:

—Giải dược hiện đang ở trên người ta.

Lãnh Như Băng thế hai gã đại hán bị gãy tay, thò vào trong người bọn chúng móc ra thuốc giải. Trước tiên bắt hai gã uống hai viên, sau đó tới phiên Hứa Sĩ Công, Vương Phi Dương mỗi người một viên, luôn tiện bứt bách hai gã giao ra thuốc giải cho thanh y thiếu nữ, nói:

—Cô nương mau thu dọn hành trang, lập tức chạy trốn đi!

Thanh y thiếu nữ quỳ sát đất bái, thốt:

—Xin ân công cho biết tính danh, tiểu nữ tự biết khó lòng báo đáp đại ân, sau này ghi lại tính danh của ân công, thiết lập nơi thờ, ngày đêm khẩn bái.

Lãnh Như Băng lắc đầu, nói:

—Không cần đâu, cô nương hãy mau đi đi.

Thanh y thiếu nữ bái tạ lần nữa, quay lưng bước xuống lầu.

Lãnh Như Băng ngồi xuống tĩnh tọa, chờ đợi khoảng chừng nửa tuần trà, Hứa Sĩ Công cùng Vương Phi Dương đã tỉnh dậy.

Hứa Sĩ Công vừa mở mắt đã rống lên:

—Gan của tiểu nha đầu kia quả là không nhỏ, dám hạ độc trong thức ăn của lão hầu nhi cha mi, ta phải chặt mi ra làm mấy khúc mới được.

Mục quang chuyển động, trông thấy Lãnh Như Băng, không khỏi ngăn người, hỏi:

—Các hạ là ai?

Lãnh Như Băng ôm quyền, thốt:

—Hứa huynh không nhận ra thanh âm của tiểu đệ hay sao?

Hứa Sĩ Công đáp:

—Thanh âm đích thực rất quen thuộc, nhưng chưa từng gặp trước kia.

Lãnh Như Băng thốt:

—Tiểu đệ là Lãnh Như Băng.

Hứa Sĩ Công nhẩy dựng lên, quát:

—Người chỉ nói nhảm!

Hữu thủ lập tức vung lên chụp qua.

Lãnh Như Băng khẽ thụt lùi cổ tay lại, tránh đi, nói:

—Hứa huynh, tiểu đệ đích thực là Lãnh Như Băng.

Hứa Sĩ Công tức giận nói:

—Lãnh huynh đệ của ta, anh tuấn tiêu sái, như cây ngọc trong gió, sao có thể mang bộ dạng như người?

Lãnh Như Băng khẽ thở dài, đáp:

—Tiểu đệ bị người hủy đi dung mạo.

Vương Phi Dương đột nhiên lên tiếng:

—Không sai, đích thực là thanh âm của Lãnh huynh đệ. Ôi, nếu như không phải là Lãnh huynh đệ mà là người khác, thì đã chẳng cứu chúng ta.

Hứa Sĩ Công đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, hoang mang hỏi:

—Lãnh huynh đệ, ai đã hủy đi diện mạo của đệ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Công Tôn Ngọc Sương.

Hứa Sĩ Công bật cười:

—Ha! Cũng là nữ ma đầu đó.

Đoạn khởi thân đứng dậy, tiếp:

—Ta phải đi tìm tiểu nha đầu kia thanh toán món nợ này, Lãnh huynh đệ, chúng ta nói chuyện sau.

Lãnh Như Băng cấp tốc kêu lên:

—Hứa huynh khoan đi, không thể trách vị cô nương đó, nàng thân bị cưỡng ép, cho người lợi dụng, một nữ nhân chân yếu tay mềm, huynh muốn nàng phản kháng như thế nào?

Vương Phi Dương điểm một nụ cười, thốt:

—Hứa huynh, không cần phải gấp, hãy chờ Lãnh Như Băng đệ giải thích rõ ràng mọi chuyện đã.

Hứa Sĩ Công dừng bước ngồi xuống, Lãnh Như Băng đem chuyện đã trải qua từng chi tiết một tỉ mỉ thuật lại.

Vương Phi Dương khẽ than một tiếng, thốt:

—Giang hồ ân oán triền miên, chẳng biết người nào có khả năng thanh trừng những việc này?

Lãnh Như Băng muốn đem chuyện Vương Thông Huệ gặp gỡ Công Tôn Ngọc Sương tại Thái Hồ thuật lại, nhưng chợt suy nghĩ lại, tức thì kiên nhẫn không nói nữa.

Hứa Sĩ Công đưa mắt nhìn hai gã hắc y đại hán một cái, nói:

—Hai con thỏ chết này, đã là thuộc hạ của Công Tôn Ngọc Sương, cách đơn giản nhất cứ làm thịt chúng là xong.

Lãnh Như Băng đột nhiên vung tay điểm vào hai yếu huyệt của hai gã đại hán, thốt:

—Chừa cho họ một đường sống, còn sống chết thế nào cứ để ông trời quyết định.

Chàng trông thấy tận mắt nỗi khổ bị ma bệnh hành hạ của Vương Tích Hương, trong lòng đau xót vô cùng, chỉ mong làm thật nhiều việc thiện, có thể khiến Vương Tích Hương bình an thoát qua hiểm cảnh. Trong lòng chàng mang bí mật này, không thể tùy tiện nói ra.

Hứa Sĩ Công cười ha hả một tràng, thốt:

—Lãnh huynh đệ quả là nhân từ, hành tẩu giang hồ chỉ sợ mạnh còn yếu mất, chúng ta hôm này không giết hai người này, có thể vài năm sau này, người giết chúng ta là họ.

Tuy miệng nói như thế, nhưng không hề kiên trì muốn xử tử hai gã đại hán.

Vương Phi Dương lặng lẽ quan sát, phát hiện ra Lãnh Như Băng ý chí tiêu trầm, không còn vẻ hào phóng anh hùng khi mới gặp, trong lòng cảm khái vô vàn, đưa tay nắm lấy cổ tay phải của Lãnh Như Băng, thốt:

—Lãnh huynh đệ, chúng ta là nam tử hán đại trượng phu, hành tẩu ở giang hồ lấy khí khái làm trọng, đều không để ý đến dung mạo đẹp xấu.

Lãnh Như Băng mỉm cười, thốt:

—Đa tạ Vương huynh quan hoài, tiểu đệ đã sớm không để chuyện này trong lòng.

Hứa Sĩ Công cười ha hả, thốt:

—Đúng vậy, chỉ có đại anh hùng mới có bản sắc, Lãnh huynh đệ không vì dung mạo anh tuấn bị biến đổi mà sầu khổ, lão ca bội phục vô cùng, mau lên, chúng ta tìm một tửu quán, trước tiên uống vài chung cho thống khoái, lão ca muốn kính đệ ba chung.

Ba người cất bước xuống lầu, rời khỏi Bích Vân Thiên.

Vương Phi Dương, Hứa Sĩ Công, bị dưng vật làm hôn mê, mấy ngày chưa ăn uống, trong bụng đã sôi rờn rột, phóng nhanh phía trước, hy vọng có thể tìm được một tửu quán ăn một bữa cho thống khoái.

Đi một mạch đã hơn mười dặm đường, đến một thị trấn phồn thịnh, thập phần huyền ảo, thương điểm tửu quán tấp nập.

Hứa Sĩ Công đi trước, cất bước hướng về một khách điểm lớn đề «Triều Dương Lâu». Đây là một tửu phạn kiêm khách điểm lớn, Hứa Sĩ Công vừa bước vào cửa, đã hét thật lớn:

—Tiểu nhị, mau đem mười cân Trạng Nguyên Hồng, ba cân thịt trâu luộc, cùng với vài đĩa rau cải, càng nhanh càng tốt.

Lão vừa chọn được chỗ ngồi ngồi xuống, đã gọi xong thức ăn và rượu.

Lúc bấy giờ, mới qua giờ ăn trưa, chưa đến giờ ăn tối, trong khách điểm còn vắng lặng. Không quá nửa khắc, rượu và thức ăn Hứa Sĩ Công gọi đã được mang lên. Hứa Sĩ Công lập tức nâng chén, uống liền hai cân rượu, mới bỏ chén xuống, thốt:

—Lãnh huynh đệ, lão ca được đệ cứu mạng hai lần, giao tình của chúng ta, có thể nói là cùng chung sống chết.

Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:

—Đó chỉ là chuyện nhỏ, Hứa huynh bất tất phải nhắc tới.

Vương Phi Dương đột nhiên thở dài, nói:

—Lãnh huynh, trong thời gian gần đây, huynh đã đi đâu? Xá muội từng sai người đi khắp nơi tìm kiếm Lãnh huynh, nhưng Lãnh huynh như đá chìm dưới biển, chẳng tìm ra một dấu vết gì.

Lãnh Như Băng cười nhẹ, thốt:

—Tiểu đệ trong khoảng thời gian này, đã trải qua rất nhiều chuyện vui buồn, đối với ân oán trên giang hồ, cuộc sống không bao giờ có ngày yên ổn, đã cảm thấy rất mệt mỏi, không muốn dẫn thân vào vòng thị phi nữa.

—— o0o ——